

V případě st-lově roční lhůta dle § 76 uplynula teprve 12. června 1921 a mohl prý tudíž st-l teprve po tomto dni býti dán z moci úřední na dočasný odpočinek.

Avšak názor námitkou touto uplatňovaný není správný.

Čl. IV. zákona z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. praví: Druhá hlava tohoto zákona platí pro sluhy. Sluhy ve smyslu tohoto zákona jsou všichni státní zřízení náležející podle čl. II. zákona z 25. září 1908 č. 204 ř. z. do kategorie sluhů (podúředníků a sluhů).

V čl. II. cit. zák. se upravuje služné a postup do vyšších stupňů služného zřízenců uvedených v § 1 zákona z 26. prosince 1899 č. 255 ř. z. Netýká se tudíž fin. pohr. stráže, jejíž poměry jsou upraveny předpisem pro finanční stráž z 19. března 1907.

Na tomto stavu věci nezměnil ničeho ani zákon ze 17. ledna 1920 č. 40 Sb., ježto otázka pensionování příslušníků pohr. fin. stráže se nedotýká.

Nemohou se tudíž ustanovení § 179 nebo § 76 služ. pragm. vzhledem k cit. již čl. IV. této pragmatiky na pohraniční fin. stráž vztahovati.

Proto také nebyl žal. úřadem zákon porušen a bylo tudíž stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2506.

Ochranné známky: Nepřípustná je známka »Alsatia« pro zboží pocházející z Alsaska.

(Nález ze dne 16. června 1923 č. 10.669).

Prejudikatura: Boh. 1644, 1704 a 1708 adm.

Věc: Firma Dollfus Mieg & Cie v Mulhouse (adv. Dr. Alf. Pless z Prahy) proti ministerstvu obchodu (min. taj. Jan Frič) stran ochranné známky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím vyslovilo min. obchodu, že slovní známka Alsatia, přihlášená jmenovanou chránitelkou k zápisu u obchodní a živnostenské komory v Praze pro přízi, nítě atd. a zapsaná tamže pod. č. 55.590 Vídeň, 4417 Praha, neměla býti zapsána dle §u 1 zn. novely z 30. července 1895 č. 108 ř. z. Zároveň nařídilo ministerstvo výmaz této známky z rejstříku.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí založeno jest na skutkovém podkladu, že slovo »Alsatia«, jež jest jediným obsahem sporné známky, jest latinisovaný název Alsaska a obsahuje tudíž údaj o původu zboží jí chráněného. Správnost tohoto předpokladu stížnost v podstatě nepopírá, dovozuje však, že známka přes to § 1 zn. novely z r. 1895 neodporuje, z těchto okolností:

1. Původní význam slova Alsatia není zeměpisný, nýbrž symbolický, t. j. slovo to vyjadřuje personifikaci země,
2. slovo to není slovem žádné řeči živé,
3. význam slova toho jest srozumitelný jen v malé části konsumentenstva.

Okolnosti tyto nemohl však soud uznati za rozhodné pro posouzení způsobilosti známky k zápisu s hlediska cit. ustanovení zákonného.

Toto ustanovení zakazuje známky udávající výlučně místo výroby zboží.

Jakým vývojem to které slovo nabylo významu označení geografického a jaký jest jeho filologický původ, jest zcela lhostejno, jakmile jest jisto, že slova toho se jako geografického označení skutečně užívá, byť i to nebylo označení oficiální, úřední, a byť i vedle tohoto významu geografického zachovalo si snad i význam jiný, zejména symbolický, t. j. význam personifikace některého místa. Jde-li však o slovo k označení místa užívané, nezáleží ani na tom, zda jest v tomto významu srozumitelné všeobecně, resp. jak velká část konsumentů s ním určitou představu místní bude spojovati. Nemohl soud proto shledati ani vady řízení v tom, že úřad o této okolnosti zvláštních šetření nekonal.

Jak nss již opětovně (srov. na př. nález Boh. 1708 adm.) vyslovil, sluší smysl předpisu § 1 zn. novely z r. 1895 spatřovati v tom, že jím má býti zabráněno, aby prostředky výrazové k popisu zboží potřebné nebo vhodné, jež vývoj jazykový a styk společenský vytvořil, nebyly zápisem jako známky monopolisovány ve prospěch jednotlivců na újmu všech ostatních.

V nálezu uvedeném nss také vyslovil právní názor, podrobně odůvodněný zejména v nálezech Boh. 1644 a 1704 adm., že závada bránící zápisu známky podle § 1 zn. novely nemůže býti odklizená tím, že známka se v příslušných kruzích obchodních nebo spotřebitelských vžila. Trvaje na tomto názoru právním i nyní, neshledal soud ani nezákonnosti ani vady řízení v tom, že úřad k této okolnosti při svém rozhodnutí nepřihlížel a v tom směru nijaké šetření nekonal.

Z veškerých uvedených důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 2507.

Mimořádná opatření (moučné příplatky): I. Zaměstnavatelské příspěvky podle opatření Stálého Výboru č. 494/1920 jest platiti i za zaměstnance bydlící mimo území čsl. republiky, pokud jen podléhají v tuzemsku nemocenskému pojištění. — II. Stálý výbor N. S. byl oprávněn uložit zaměstnavatelské příspěvky.

(Nález ze dne 18. června 1923 č. 7007).

V ě c: Firma Jute-Industrie Gesellschaft m. b. H. ve W. proti ministerstvu pro zásobování lidu stran placení zaměstnavatelského příspěvku na zlevnění mlýnských výrobků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-lce byly předepsány podle opatření Stálého výboru N. S. z 25. srpna 1920 č. 494 Sb. příspěvky zaměstnavatelské za měsíc leden, únor, květen, červen a červenec 1921 za všechny její zaměstnance podrobené nemocenskému pojištění a to včetně zaměstnanců bydlících mimo území čsl. republiky. Žádosti na odepsání příspěvků ohledně této části zaměstnanců nebylo v pořadu instančním, a to na konec nař. rozhodnutími vyhověno.